

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

อย่าประมาทกรรม

ก่อนจึงหัน

เรื่องบุญเรื่องกรรมเป็นธรรมชาติประจำพุทธศาสนา ทุกพระองค์ของ
พระพุทธเจ้าไม่มีใครจะลบล้างได้เลย คือยอมรับกรรม กรรมดีกรรมชั่ว นตฺถิ กมฺมสมฺม
พลํ ไม่มีอำนาจใดที่จะเหนือกรรมไปได้ คือกรรมดีกรรมชั่ว พุทธศาสนาทุกพระองค์
ของพระพุทธเจ้ายอมรับตลอดมา กรรมคือการกระทำของสัตว์ กระทำลงไปแล้วก็
เป็นของคนที่ทำทั้งทำดีและทำชั่ว ถ้าทำชั่วก็เป็นภัยแก่ตัวเอง ถ้าทำดีก็เป็นคุณแก่ตัวเอง ติด
กับตัวไป ยกตัวอย่างเช่นพระ โผเผอะไรได้มาเกิดเป็นมนุษย์และมาบวชเป็นพระ ตัว
ตระหนี่ถี่เหนียว ตัวเห็นแก่ตัว มีแต่เอารัตเอาเปรียบเพื่อนฝูง เป็นสัตว์ก็เอารัตเอา
เปรียบสัตว์ เป็นมนุษย์ก็เอารัตเอาเปรียบมนุษย์

มันโผเผอะไรมาเกิดเป็นมนุษย์และได้มาบวชเป็นพระ บวชเป็นพระไป
บิณฑบาตที่ไหนก็ไม่ได้ ให้ไปข้างหน้าก็มันดลบันดาลให้เขาไม่เห็นเสีย ไปอยู่ใน
ท่ามกลางควรจะได้ก็ไม่ได้ ยิงอยู่สุดท้ายแล้วข้าวหมด เป็นอย่างนั้นละจนรำลือ ถึงกับ
พระสารีบุตรและพระโมคคัลลาน์มา เขารำลือว่าพระองค์นี้ฉันจึงหันไม่เคยอ้อม พระสารี
บุตรจึงเตรียมอาหารมาพร้อมเลยกับพระโมคคัลลาน์ มากี่ซักถามว่า ท่านฉันจึงหันไม่
เคยอ้อมเลยตั้งแต่วันบวชมา เป็นความจริงหรือ เป็นความจริง เพราะเหตุไร ไม่มีใคร
เหลียวแลหรือ ครูบาอาจารย์หรือพระเถรทั้งหลาย ตลอดเจ้าอาวาสผู้เป็นหัวหน้า ไม่ได้
ดูแลหรือ ดูแล แล้วเป็นเพราะเหตุไร ไม่ทราบเป็นเพราะเหตุไร จัดของเต็มบาตรครั้ง
ฉันไป ๆ มันดลบันดาลหายไป ยังไม่อ้อม..หมดแล้ว

วันนั้นพระสารีบุตรจัดเองทีเดียว เอาบาตรพระองค์นั้นไปจัด ท่านจัดให้
เรียบบ่อยเต็มบาตร เอ้า วันนี้จะเอาให้เห็นต่อหน้าต่อตากัน จะอ้อมหรือไม่อ้อม ผมจัดให้
เองท่านว่า ข้าวเต็มบาตรก็เห็นกันอยู่ ท่านจะอ้อมหรือไม่อ้อมจะเห็นเองวันนี้ ทีนี้เวลาฉัน
พระสารีบุตรต้องจับขอบปากบาตรไว้ นี่ในตำราหลอกโลกเมื่อไร คือถ้าท่านปล่อยมือ
ไปมันหากเป็นเองกรรม ฟังว่ากรรม สุตวิสัยของโลกจะวินิจฉัยได้ วันนั้นก็จับขอบปาก
บาตรเอาไว้ พระสารีบุตรจับ เอา ฉันให้อ้อม ท่านก็ฉันอ้อมในวันนั้นละ เลยตายในคืนวัน
นั้น คงจะฉันมากเกินไป

ทีนี้พระสีวลีไปไหนเอาอีกแหละ พระพุทธเจ้าก็ยกประกาศคุณของสาวกองค์นี้
ขึ้น พระองค์จะไปเยี่ยมพระเรวัตตะซึ่งเป็นน้องชายพระสารีบุตร เป็นพระอรหันต์ ชอบ
อยู่ในป่าลึกๆ เราตถาคตจะไปเยี่ยมพระเรวัตตะเราว่าฉัน อยู่ในป่า โอ้ย อดอยากขาด

แคลน ไปแล้วจะได้ขับได้ฉันอะไรๆ อ้าย จะไปยกอะไร ก็เอาพระสีวลีเราไปด้วยซี นั่น ท่านยกคุณสมบัติของสาวก ใครจะไปเกินพระพุทธเจ้ามีเธอ นี่ท่านยก ไปก็เหลือเพื่อ อย่างว่า เป็นอย่างนั้นละพระสีวลีไปไหนหากบันดลบันดาล ทุกสิ่งทุกอย่างบันดล บันดาลจิตใจของคน นี่ละกรรมดีกรรมชั่ว

พระที่อดอยากขาดแคลนก็มีพระองค์นั้น ตั้งแต่ฉันจึงหันมาอ้อมวันเดียวก็ตาย ฉันจึงหันไม่เคยอ้อม ของในบาตรใครใส่ให้ๆ หากเป็นเอง ที่นี้ผู้ที่เหลือเพื่อผู้ที่รำลือก็คือพระสีวลี ไปที่ไหนรำลือ นี่เป็นกรรมของท่าน ปุพเพนิวาสของท่านเป็นนักเสียสละ นักทำบุญให้ทาน แม้ที่สุดมีงานอะไรเขาก็มาเชิญท่านไปเป็นประธานในงานต่างๆ เพราะท่านเป็นนักเสียสละ ตั้งแต่คราวท่านดำเนินสร้างบารมีมาพระสีวลี เพราะฉะนั้น ไปไหนจึงเหลือเพื่อๆ ท่านเป็นนักเสียสละ ผู้ที่เป็นคนตระหนี่ถี่เหนียวฉันจึงหันไม่เคยอ้อม ฟังซินะ นี่ละอยู่กับกรรมของแต่ละคนๆ

ใครอย่าประมาทใครต่อใครนะ จะประมาทหรือชมให้ชมเจ้าของประมาท เจ้าของ กรรมดีกรรมชั่วอยู่กับผู้ทำด้วยกันทุกคน พระพุทธเจ้าไม่ว่าพระองค์ใดไม่เคย หลอกหลวงโลก ตรัสคำไหนเป็นจริง เอกนามก็ คือพระวาจาของพระพุทธเจ้ารับสั่งคำ ไหนออกมาจริงทั้งนั้นไม่มีสอง นี่เราพูดถึงเรื่องกรรม ใครอย่าประมาทกรรมนะ ไปทำ ในที่ลับๆ มันไม่ลับสำหรับเจ้าของผู้ทำเอง ทำในที่มืดก็คือการทำ ทำในที่แจ้งก็คือการทำ ทำดีทำชั่วในที่ไหนๆ ก็คือเจ้าของเองเป็นผู้ทำ สมบัติทั้งดีทั้งชั่วเป็นของเจ้าของวัน ยังคำ ท่านจึงสอนว่ากรรมไม่มีลับ นตฺถิ โลเก รโห นาม ขึ้นชื่อว่าที่ลับไม่มีในโลก จะ ลับใครๆ ก็ตามแต่ไม่ลับสำหรับตัวเองผู้ทำ เปิดเผยตลอดเวลา ให้พากันจำเอา

เราเกิดมาได้พบพระพุทธศาสนา เรียกว่ามีวาสนามากที่สุดแล้ว พุทธศาสนานี้ชี้ นิ้วเลยไม่มีสอง เป็นศาสนาของท่านผู้สิ้นกิเลส นอกนั้นก็ประกาศกันยกยกกันว่าเป็น ศาสนาๆ ก็เป็นธรรมตายยกยกกันไปอย่างนั้น ผู้เป็นเจ้าของศาสนาคือคณิกิเลส พระพุทธเจ้าคือคณิกแห่งธรรม มันต่างกัน พุทธศาสนาเป็นคณิกแห่งธรรม ตรัสไว้ชอบ ทุกอย่างๆ ให้พากันจำเอาไปปฏิบัติ อย่ามีที่ลับที่แจ้ง ความดีความชั่วอยู่กับผู้ทำ ทำที่ ลับที่แจ้งเป็นดีเป็นชั่วทั้งนั้น ให้พร

หลังจึงหัน

วันนี้วันขึ้น ๓ ค่ำ เขตกฐินก็ถึงวันเดือน ๑๒ เพ็ญ ทอดได้ถึงเดือน ๑๒ เพ็ญ นี้ ก็ขึ้น ๓ ค่ำแล้ว

เขาใหญ่วัดนั้นเขาถวายที่ให้เรา ที่ ๗๐ ไร่อยู่เขาใหญ่ เขาถวายที่ให้เรา เราก็จิภาณาดูบริเวณนั้น มีพระกรรมฐานที่ตั้งใจประพฤติปฏิบัติพอเป็นหลักเป็นเกณฑ์ให้ ความร่มเย็นแก่ชาวพระชาวบ้านบ้างขนาดไหน พอดีว่างๆ เราก้เลยรับให้ ที่ ๗๐ ไร่เขา

ถวาย เลยปรึกษากับท่านอุทัย ท่านอุทัยอยู่วัดถ้ำภูวามานาน เป็นพระที่สงบเสงี่ยม ราบรื่นดีงามมาตลอด ท่านอยู่สององค์สามองค์ อยู่ในภูวาว จากนั้นก็เลยให้ท่านมา ปรึกษาขอให้ท่านไปอยู่ที่นั่น ท่านก็ยินดีรับให้

เราจึงที่ได้รับที่นั่นแล้วก็ให้ท่านอุทัยไปอยู่ที่ ๗๐ ไร่ มันโล่งไปหมด ต่อไปนี่เขา ปลุกต้นไม้ให้เป็นดงเป็นป่าแถวนี้ เขาถวายที่นี้ให้เรา เรามองหาพระที่จะมาเป็นหลัก เป็นเกณฑ์ก็เห็นแต่ท่านอุทัย สั่งให้ท่านอุทัยไปปรึกษา ท่านก็รับให้ วัดภูวาวก็ให้ท่าน เสถียรอยู่รองกันลงมา ให้ท่านอุทัยไปอยู่ที่วัดเขาใหญ่ เขาก็เลยไปทอดกฐินที่นั่น แล้ว นิมนต์เราไปเป็นประธานในงานทอดกฐินเหมือนว่าเป็นปฐมฤกษ์ที่สร้างวัดนี้ขึ้นมา คุณ สุรเกียรติ เสถียรไทย กับท่านผู้หญิง ไปถวายกฐิน มานิมนต์เราไปเป็นประธาน เราจึง ได้รับให้เพราะมันเกี่ยวข้องกับเรา ที่เขาถวายเราให้ท่านอุทัยไปอยู่ ทางนั้นก็มาทอดกฐิน เราก็ก็นั่งไป

กฐินคราวนี้ก็ดูว่าได้เงินตั้ง ๖ ล้าน เพื่อปลุกสร้างอะไรๆ ที่จำเป็นๆ เราได้กำชับ กำชากับท่านอุทัย แล้วท่านก็เคยปฏิบัติอย่างนั้นมาแล้ว ก็คิดว่าเราไม่หนักใจ ท่านจะ ปลุกสร้างเฉพาะที่พระอยู่ อย่างพระอยู่ทุกวันนี้ท่านก็ทำกระต๊อบๆ แล้วมีทางจงกรมมุง ด้วย ฝนตกก็เดินได้ ทำกระต๊อบๆ เมื่อเช้าวันนี้ตั้งแต่เช้าพอสว่างเราออกจากที่ก็ไป เทียวดูกระต๊อบๆ ที่พระอยู่ ไปหมอดนั้นละไปทางพระอยู่ จนกระทั่งได้เวลากลับมาก็มา ฉันทัน ๗ โมงเช้า ที่นั่นก็ดี เราอยากให้พระที่เป็นหลักเป็นเกณฑ์ จะให้ความร่มเย็น แก่ประชาชนได้มาก เราคิดอย่างนั้น จึงได้รับที่ที่นั่นแล้วนิมนต์ท่านอุทัยไปอยู่ แล้วก็มา เกี่ยวโยงกับเราอีกแหละ มานิมนต์ไปเป็นประธานกฐิน เราจึงได้ไป

พอทอดกฐินวันที่ ๒๒ เสร็จแล้วก็ไปปากน้ำ อันนั้นก็ลูกศิษย์เสีย เผาศพวันที่ ๒๒ เขานิมนต์ให้ไป พอถวายกฐินเสร็จเราก็ออกเดินทางไปปากน้ำ เรียกว่าทั้งวัน พอ ไปถึงนั้นพักนิดหน่อยเขาก็นิมนต์เทศน์แล้วก็เผาศพ แล้วเราก็ก็นั่งเขาใหญ่ ไปคราวนี้ เทศน์ย่อๆ ๓ กัณฑ์ ไปวัดเขาใหญ่คืนแรกเทศน์ คืนที่สองมาก็เทศน์ กับไปเทศน์ที่ ปากน้ำ เทศน์ย่อๆ เรียกว่า ๓ กัณฑ์ ไป ๒ คืนเทศน์ ๓ กัณฑ์ ออกทางวิทยุเหมือนกัน นะ เดียวนี้เราไปเทศน์ที่ไหนออกวิทยุทั้งนั้นทั่วประเทศไทยเรา อย่างเดี๋ยวนี้ก็ออกทาง วิทยุ คือออกทุกวัน ตอนนั้นเสร็จแล้วก็ได้เทศน์อย่างนี้ละ นี่ก็ออกๆ ทุกวันๆ

แต่เราเป็นที่แน่ใจถึงเรื่องนี้ออก เราเทศน์นี้ออกทางวิทยุ เราเป็นที่แน่ใจว่าธรรม สอนโลกนี้ทุกชั้นของธรรม เป็นที่แน่ใจว่าถอดออกจากหัวใจที่ได้ปฏิบัติมาเต็มเม็ดเต็ม หนวย เต็มกำลังความสามารถ หาที่สงสัยไม่ได้ในธรรมทุกชั้น ที่เทศน์สอนโลกนี้เทศน์ ด้วยความแน่ใจของเรา ควรจะเป็นประโยชน์แก่โลกที่ตั้งใจฟังและตั้งใจนำไปปฏิบัติ

เพราะเทศน์นี้ก็เทศน์ด้วยความเมตตาสงสาร เราไม่ได้เทศน์ด้วยความโกหกมดเท็จ โอ้อวด ไม่มีในหัวใจ มีตั้งแต่ความเมตตาล้วน ๆ

เวลานี้หัวใจดวงนี้มันอ่อนนิ่มครอบโลกธาตุ มีแต่ความเมตตาสงสาร ความเมตตากับธรรมชาติของจิตที่บริสุทธิ์เป็นอันเดียวกันอ่อนนิ่มไปหมดเลย นี่เราก็ทำประโยชน์แก่โลกอย่างนี้ทุกวันนี้ เราไม่สงสัยในธรรมทุกชั้นที่ได้นำมาสอนโลก เป็นธรรมสด ๆ ร้อน ๆ เหมือนครั้งพุทธกาลที่พระพุทธเจ้าและสาวกทั้งหลายแสดงธรรมแก่โลก นี่ก็ธรรมสด ๆ ร้อน ๆ อยู่ภายในหัวใจจากการปฏิบัติตามธรรมของพระพุทธเจ้า เราจึงไม่สงสัย เพราะฉะนั้นจึงได้รับประกาศให้บรรดาพี่น้องทั้งหลาย กลัวจะลืมเนื้อลืมตัวเห็นพระพุทธเจ้าเป็นของไม่สำคัญ แต่เห็นบุตรเป็นคุณเป็นของสำคัญไปเสีย แล้วเอาบุตรเอาคุณไปโปะพระพุทธเจ้า

ศาสนาเลยมีแต่บุตรแต่คุณ ไ้บุตรคุณคือกิเลสตัณหาเลยกลายเป็นทองคำทั้งแท่ง แล้วพากันให้จุ่ม ๆ อันนี้แหละที่เราวิตกวิจารณ์มาก คือธรรมนี้เป็นสวากขาตธรรม สวากุขาโต ภควตา ธมฺโม ที่ตรัสไว้ชอบยิ่งแล้ว คือศาสดาองค์เอกสอนธรรมแก่โลก ด้วยพระทัยที่บริสุทธิ์ ให้พากันฟังให้ดี ไม่มีคำพูดผู้ใดเป็นคำพูดที่สิ้นกิเลสและแก่นยำ เหมือนคำพูดของพระพุทธเจ้า จึงเรียกว่าสวากขาตธรรม หรือตรัสไว้ชอบแล้วทุกชั้นทุกภูมิของธรรม จนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้น

ใครอย่าประมาทพระพุทธเจ้าทรงแสดงอะไร ทรงรู้ทรงเห็นด้วยพระญาณหยั่งทราบตลอดทั่วถึงแล้ว ที่เรียกว่าโลกวิรูจันต์โลก โลกนอกโลกในตลอดทั่วถึง ไม่มีอะไรปิดบังลี้ลับพระญาณของพระพุทธเจ้าได้เลย แล้วนำสิ่งที่ทรงรู้ทรงเห็นออกมาแจ้งให้สัตว์โลกหูหนวกตาบอดให้ได้เห็นได้ยินได้ฟัง แล้วก็ได้เกาะธรรมของพระพุทธเจ้าพอเป็นที่พึ่งเป็นที่พึ่งตาย เป็นอนาคตที่มองใสต่อไป เรียกว่าสุคติ ไปดีอยู่ดี กินดี ภพชาติดี ถ้าได้เกาะธรรมพระพุทธเจ้า

นอกนั้นมีแต่เรื่องของกิเลสหลอกลวงตมต้นสัตว์โลก แต่สัตว์โลกก็ชอบในสิ่งที่เป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นจึงหาคนดีได้ยาก หากคนมีความสุขความเจริญได้ยาก ร่ำลือลม ๆ แล้ง ๆ กัน ร่ำลือทั่วโลก วัตถุต่าง ๆ ในโลกนี้มันอดอยากเมื่อไร เกิดมาก็เกิดมากับวัตถุ แม้ก็วัตถุเราก็วัตถุ เกิดออกมาก็อยู่กับวัตถุสถานที่ต่าง ๆ เรื่อยมาอย่างนี้ อดอยากขาดแคลนที่ไหน แต่โลกหาความสุขไม่ได้ นี่ละสำคัญ จึงต้องมีพระพุทธเจ้านำความสุขมาสอนโลก นำธรรมมาสอนโลก ธรรมสอนโลกนี้คือธรรมเพื่อความสุขความเจริญทั้งปัจจุบันและอนาคตของใจที่มีผู้ปฏิบัติตาม

ให้มีที่เกาะที่ยึดนะ ลำพังใจเรานี้อย่างว่ามีที่เกาะ มันไขว่คว้านะ คือจิตไม่มีที่ยึดที่เกาะนี้ไขว่คว่ำ ล้มเหลวไปหมด ไขว่คว่ำตรงไหนฟัง ๆ ไม่มีที่จะเกาะติดยึดได้พอพันภัย

ไปได้ ไม่มี อารมณ์เหล่านี้เป็นอารมณ์กิเลส เป็นพินเป็นไฟ อารมณ์ที่ลือกลวง ทำสัตว์ให้หลง เกาะแล้วพังลงไปด้วยกันหมด ส่วนธรรมของพระพุทธเจ้านี้เป็นธรรมที่แม่นยำ นุดลากให้หลุดพ้นจากทุกข์โดยลำดับ เพราะฉะนั้นการให้ทานอย่าพากันตระหนี่ถี่เหนียว พระพุทธเจ้าทุกพระองค์เลิศเลอด้วยการให้ทาน เรียกว่าทานบารมี การให้ทานเป็นที่หนึ่งของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

นี่ละชั้นนี้ เป็นนักเสียสละคือพระพุทธเจ้า ไปที่ไหนจึงเคลื่อนไปด้วยวัตถุไทยทาน เทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม มาทำบุญให้ทาน เคลื่อนไปหมดพระพุทธเจ้าเสด็จไปไหน อันนี้เพราะอะไร จนประชาชนทั้งหลายเขาวิพากษ์วิจารณ์กัน ว่าทำไมพระพุทธเจ้าเสด็จไปไหนจึงมีตั้งแต่ประชาชน เทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม ถวายทานเคลื่อนกล่นไปหมด บางคนก็ว่าเป็นเพราะอำนาจของพระพุทธเจ้า ก็แล้วแต่ใครจะเป็นความคิดความเห็นอะไรแสดงมา แต่พระพุทธเจ้าทรงตัดบทตามหลักความจริงทันทีเลย ว่าเพราะท่านเป็นพระพุทธเจ้าอย่างนี้ไม่ใช่ นั่นเห็นไหมท่านตัดนะ วัตถุทานทั้งหลายที่เคลื่อนมานี้ จะเป็นเพราะอำนาจเราเป็นพระพุทธเจ้าไม่ใช่ แต่เป็นเพราะอำนาจแห่งทานของเรา นั่นเห็นไหมละ

ทานเป็นพ่อเป็นแม่ของเราให้เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมาอีก นั่น ทานจึงใหญ่โตยิ่งกว่าพระพุทธเจ้า ฟังซินะ เราได้เป็นพระพุทธเจ้าก็เพราะการให้ทาน ไม่ใช่อำนาจของพระพุทธเจ้าที่เขามาถวายเหล่านี้ เป็นเพราะอำนาจแห่งทานของเราที่เสียสละมาเป็นลำดับลำดับ เพราะฉะนั้นจึงอย่าพากันตระหนี่ถี่เหนียว แบ่งกินแบ่งทานให้เป็นคู่แข่งกันไป ร่างกายมีความจำเป็นที่ต้องอาศัยตั้งแต่วันอ่อนวันออกมา จนกระทั่งวันตายต้องอาศัยวัตถุ เอา หามาเพื่อเยียวยารักษาเข้าไป ส่วนจิตใจก็ไขว่คว้าหาอรรถาหารธรรม หาความดีงาม ให้หาคุณงามความดีเข้าสู่ใจ อย่าหากิเลสตัณหาอันเป็นพินเป็นไฟเข้ามาเผาใจ

ร่างกายตายไปแล้ว ไฟคือบาปกรรมนี้ก็เผาหัวใจให้จมลงในนรก เผาลงในนรกไม่มีที่สิ้นสุดยุติ เพราะใจนี้ไม่เคยตาย จะทุกข์ยากลำบากขนาดไหนตกรอกเวจีหลายกัปหลายกัลป์ยอมรับว่าทุกข์ ทุกข์ขนาดไหนยอมรับว่าทุกข์ แต่ไม่ยอมฉิบหายคือใจ เรื่องโลกนี้เป็นโลกอนิจจัง ไม่เปลี่ยนช้าก็เปลี่ยนเร็ว ไปอยู่ในนรกก็มีเปลี่ยน เปลี่ยนเข้าไปตามกรรมของสัตว์แล้วก็ฟื้นตัวขึ้นมา มาสร้างคุณงามความดี ใจดวงนี้ก็พลิกตัวขึ้นไปทางฝ่ายดี ๆ สูงขึ้น ๆ ทะลุถึงนิพพาน แล้วก็บันเทิงในนิพพาน เป็นธรรมชาติ ใจดวงนี้สูญที่ไหน ไม่สูญ ไปลงในนรกก็ไม่สูญ ถึงนิพพานก็ไม่สูญ เป็นธรรมชาติ นี่ละใจดวงนี้

จึงพยายามบำรุงรักษาใจตัวให้ดี ร่างกายนี้ไม่ว่าท่านว่าเรามันตายด้วยกันถึงกาลเวลาแล้ว ไม่มีใครจะอยู่ค้ำฟ้า แต่เรื่องคุณงามความดีซึ่งเป็นที่พึ่งเป็นพึ่งตาย นำเจ้าของให้หลุดพ้นจากทุกข์นี้เป็นธรรมจำเป็นสำหรับเราทุกคน ให้เสาะแสวงหา เอาร่างกายก็หามาเยียวยา เพราะเป็นความจำเป็น มีความบกพร่องต้องการตลอดเวลา ก็คือธาตุคือขันธของเรา ที่นี้จิตก็มีความจำเป็นบกพร่องต้องการความดีงามทั้งหลาย ความสุขความเจริญ ให้เสาะแสวงหาคุณงามความดีเข้าสู่ใจ เมื่อความดีเข้าสู่ใจแล้วที่นี้ความดีนี้จะพาหนุ่ใจให้ไปสู่สุคติโลกสวรรค์พรหมโลกกระทั่งถึงนิพพาน หนีจากคำว่าบุญนี้ไปไม่ได้ ไม่พ้นจากบุญ บุญนี้ละหนุ่ใจ บาปนั้นละกดใจลงไป จำเอาไว้ เพียงเท่านั้นละ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้ ต่อไปนี้จะให้พร

โถ เหนื่อยนะเราเหนื่อยมาก ๓ วันนี่เหนื่อยมากจริงๆ ตั้งแต่วันออกเดินทางไป เขาใหญ่ พอตื่นเช้าก็ไปปากน้ำ กลับมาตั้งทุ่มหรืออะไร มากี่มาเทศน์ที่ศาลาอีก ตื่นเช้าฉันเสร็จแล้วถึงจะออกเดินทางมา เพลียมากเมื่อวานนี้ เพราะ ๓ วันเราไม่ได้หยุดเลย ราชการเขาหยุดแต่เราไม่ได้หยุด

ดูว่าวันที่ ๓ ละมั่งบ้านแพงนิมนต์ไปรับผ้าป่า ทุกปีเราเคยไปทอดกฐินที่บ้านแพง ปีละสองกองๆ มาหลายปี ปีนี้เราไม่ไป เขานิมนต์ไปรับผ้าป่าช่วยชาติดูว่าเป็นวันที่ ๓ ไปค้างที่นั่นคืนหนึ่ง ค้างที่บ้านแพงคืนหนึ่ง เราทอดปีละสองวัด วัดล่าง วัดข้างบน ปีนี้เราไม่ไปเราบอกอย่างนั้น พักเสียหน่อยก่อน หมุนปัจฉัยไปทางอื่น ปีนั้นหมุนทางนั้น ปีนี้หมุนทางนี้ อย่างนั้นละ

วัดเรานี้เป็นวัดเสียสละ มีเท่าไรหมดสำหรับวัดนี้ เราทำประโยชน์เพื่อโลกล้วนๆ เราไม่เอาอะไรเลย เราตั้งหน้าตั้งตาทำประโยชน์ให้โลกจนกว่าชีวิตหาไม่ ถึงวาระแล้วติดฝั่งเลย ทำให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยในเวลามีชีวิตอยู่ที่นี่ ตายแล้วก็ติดฝั่ง หายห่วงไปเลย (วันที่ ๒๘ หลวงตามีอีกรายการหนึ่งเจ้าคะ วัดถ้ำเกียน้อย หนองแสง เขานิมนต์หลวงตาเป็นองค์ประธานรับกฐิน) เรายังรับไม่ได้นะ เกียน้อยเกียใหญ่ก็ให้เราแบก เกียน้อยก็เรา เกียใหญ่ก็เรา ตายมันก็ต้องเราละซี ไปไหนเอาเราไปเป็นหัวหน้าๆ เราจะตายรู้ไหมล่ะของเล่นเมื่อไร หนัก

ไปที่ไหนๆ เราก็ไปเพื่อโลก แล้วสุดท้ายมันจะตายเพื่อโลกนั่นแหละไม่มีเวลาเหนื่อยมาก เช่นไปเมื่อวานนี้เหนื่อยมากที่สุดเลย พอไปถึงบึงตกค้ำมากี่เทศน์ ตื่นเช้ารับกฐินเสร็จแล้วก็ไปปากน้ำ ไปนั้นก็ไปเทศน์ จากปากน้ำใกล้เมื่อไรไปหาเขาใหญ่ พอเทศน์จบแล้วกลับมาวัด ตื่นเช้าก็เดินทางมา ๕ ชั่วโมง จากเขาใหญ่มาที่นี้ ๕ ชั่วโมง มีเวลาเมื่อไร เราเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้านะเราจะตาย

ใครก็จะเอาเราไปเป็นเครื่องมือใช้ไม่ได้ละ ให้คิดบ้างนะใครก็ดี ถ้าไม่จำเป็นก็ไม่ควรที่จะยุ่งกันตลอดเวลา อย่างงานเล็กๆ น้อยๆ เรื่องใหญ่คือเราที่เกี่ยวกับโลกทั่วโลกนี้เสียไปมันดีแล้วหรือ ให้พากันพิจารณาบ้าง ไม่จำเป็นก็ไม่ควรกวนกันบ่อยๆ วันนี้เปิดให้ชัดเจน บวกลบคูณหารดูซิผลได้ผลเสีย น้ำหนักทางไหนเบาทางไหนหนัก ให้ทดสอบบ้าง อย่าเห็นแก่ได้แก่เอา อะไรเอะอะก็เอาไปเป็นหัวหน้าๆ ให้พิจารณาบ้าง เราคิดหมดเรื่องเหล่านี้ เป็นแต่เรายังไม่พูด วันนี้ออกเสียบ้างให้รู้เรื่องรู้ราว ไม่จำเป็นไม่ควรไปรบกวนทุกเวลา ไปที่นั่นแล้วไปที่นั่น เป็นเครื่องมือยุ่งไปหมด เราจะตายไม่รู้ที่อยู่หรือ

เรายังไม่แน่นะ วันที่ ๒๘ ไม่น่า อย่าเอาความแน่นมาใส่เราทั้งหมดไม่ได้นะ อะไรก็แน่ๆ ตายได้นะ เวลาควรจะพักให้พักบ้างซิ เราทำนี่ก็เพื่อประโยชน์แก่โลกเต็มกำลังอยู่แล้ว จะให้ไปเพื่อประโยชน์แก่ใครอีกล่ะ มันจะตายอยู่แล้วเพื่อประโยชน์แก่โลกทั้งนั้นแหละ เราไม่เอาอะไรเราบอกแล้ว ในโลกทั้งสามเราปล่อยวางโดยสิ้นเชิง เหลือแต่ความเมตตาสงสารห่วงใย เราก็บีนอยู่อย่างนี้แหละ เอาละไป

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz